

El relat hot: Quim i Roger

Disclaimer: El cervell és l'òrgan sexual més poderós de tots. És només amb bona salut mental, comunicació i assertivitat que podem gaudir de la nostra sexualitat. En un món d'immediatesa i bombardeig constant d'imatges, entrenar el múscul del cervell en la sexualitat és fonamental per a millorar les nostres experiències sexoafectives.

Quim i Roger

El Roger i el Quim havien estat amics de tota la vida. Havien crescut al mateix barri, anat a la mateixa escola i compartit mil i una aventures junts. Mai cap dels dos havia qüestionat l'altre ni s'havia plantejat si sentien alguna cosa diferent. Sempre havien donat per fet que la seva amistat era exactament això: una amistat.

Però aquella nit, tot va canviar. El Quim havia tingut una discussió forta a casa amb els seus pares. Se sentia superat, enfadat i trist, i no podia suportar estar sol en aquell ambient. Va trucar al Roger, la seva "ancla" de sempre, per desfogar-se. Sense dubtar-ho, el Roger va anar a casa seva, disposat a oferir-li el suport incondicional que sempre havien tingut l'un per l'altre.

En Roger va arribar i va trobar el Quim assegut al sofà, amb els ulls enrogits. Sense dir res, es va asseure al seu costat i li va passar el braç per l'espatlla, convidant-lo a recolzar el cap sobre el seu pit. Durant una estona, es van quedar en silenci, sentint només la remor suau de la televisió apagada i els sorolls llunyans del carrer.

?Gràcies per venir... ?va murmurar el Quim, amb un to de veu apagat, però alleujat de no estar sol.

?No has de donar-me les gràcies. Per això som amics, no? ?va respondre en Roger, notant com el cor li batejava amb força, més fort que de costum.

El Quim, sense aixecar el cap, va tancar els ulls. Li agradava la sensació del braç d'en Roger al voltant d'ell, la manera com li transmetia calma. Va ser en aquell moment, sense cap raó aparent, que una estranya escalfor li va recórrer el cos. Se sentia protegit, però també despertava en ell una sensació diferent, com si el tacte i la proximitat del Roger fossin nous, més intensos.

?Què et passa? ?va preguntar el Roger, notant que el Quim s'havia posat una mica tens.

?No... no ho sé. Res. O potser sí, no ho entenc ?va respondre el Quim, alçant la mirada poc a poc fins a trobar-se amb els ulls d'en Roger.

Aquella mirada va ser el punt d'inflexió. El Roger també ho va notar, com si un corrent elèctric connectés els seus cossos. El rostre del Quim estava tan a prop que podia sentir la seva respiració calenta. Sense pensar, van quedar-se mirant uns segons, sense fugir.

?Tu també ho notes, oi? ?va dir el Roger en un fil de veu, sense ni tan sols saber per què ho deia.

El Quim no va contestar amb paraules. Simplement es va deixar portar per un impuls tan fort que va trencar qualsevol barrera que fins llavors desconegien. Els seus llavis es van trobar en un petó fràgil, dubtós, però carregat d'una emoció desconeguda. Va durar ben poc, només un instant, i es van separar amb la respiració accelerada, mirant-se amb sorpresa i incredulitat.

?Hòstia... ?va murmurar en Roger, sense apartar els ulls del Quim?. No sabia... no sabia que...

?Jo tampoc. Però... no em sap greu. ?El Quim va notar com de sobte una part del seu malestar es difuminava, substituït per una barreja de nervis i desig.

Amb aquella confessió silenciosa, van tornar a fer-se un petó, aquest cop amb més passió. La tensió continguda durant anys d'amistat va aflorar en forma de mans que buscaven la pell, carícies que descobrien un cos familiar però alhora totalment nou. La casa buida els envoltava en un ambient de confidencialitat absoluta, fent que la seva amistat donés un gir irreversible.

El Roger va notar com el Quim li passava les mans per l'esquena, buscant més proximitat. Quan van ser conscients, ja s'havien estirat al sofà, un damunt de l'altre, sense deixar de fer-se petons ni un segon. Els cors bategaven al mateix ritme accelerat. Entre carícies, respiracions entretallades i mirades plenes de sorpresa, es va desfermar una passió que cap dels dos havia sospitat.

?Estàs segur? ?va preguntar en Roger, aturant-se un instant. Per molt que el seu cos cridés per continuar, volia estar segur que el Quim ho desitjava tant com ell.

La resposta va arribar en forma de petó intens, mentre el Quim li acariciava el clatell, confirmant-li que estaven en la mateixa sintonia.

?Però alhora... em fa por espatllar la nostra amistat ?va començar el Quim, encara amb la veu tremolosa.

?Ja, però? crec que havia de passar, tard o d'hora. ?va respondre en Roger, posant-li una mà suau sobre la galta?. I saps què? No me'n penedeixo.

CONTINUARÀ...

Missatge de la redacció: Si veiem que aquesta història té moltes visites, tornarem amb segona part! Comparteix-la amb les teves amigues i amics!